

အပြေးအကြွင်းမပြုရင်း
ပြောပြစ်တကတွေ

ဟာယူကီ မူယာကာမိ

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဟာယူကီ မူယာကာမိရဲ့ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်၊ အတော်များများကို ကျွန်တော်အပါအဝင် ဆရာအသီးသီးက ပြန်ဆိုခဲ့ကြပြီးသလို ပြန်ဆိုနေကြဆဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာမှာ တင်မက ဗမာစာဖတ်ပရိသတ်များကြားမှာ ရေပန်းစားလာတဲ့ ဟာယူကီ မူယာကာမိရဲ့ အကြောင်းကို စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်အမှန်တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ သူစာဘယ်လိုရေးသလဲ၊ သူဘာကြောင့် စာတွေ မပြတ်တမ်းရေးနိုင်သလဲ။ စာမရေးတဲ့ အချိန်မှာ ဘာတွေများ လုပ်သလဲ။ သူ့ရဲ့ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားကို မခန်းခြောက်ရလေအောင် ဘယ်လိုများ အားထုတ်သလဲ။ စသဖြင့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေတသိတတန်းကြီး၊ သူ့အကြောင်းသိရအောင် သူ့အင်တာဗျူးတွေရှာဖတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာပေအင်တာဗျူးဆိုတဲ့ အတိုင်း စာပေအကြောင်းသာ အဓိကထား မေးကြတယ်။ သူ့နေ့စဉ်ဘဝကိုတော့ ခပ်ပါးပါးပဲ တွေ့ရတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ မူရင်း What I talk about when I talk about running က လက်ထဲမှာ ရှိနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မဖတ်မိ။ အပြေးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ အဝေးကြီးလို့ ပဲ မှတ်ယူထားခဲ့တယ်။ စိတ်မဝင်စားလှ။ တခြားအပြေးစာအုပ်တွေလိုပဲ ပြေးခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို

စိတန်းရေးပြမယ့် စာအုပ်လို့ ပဲ ထင်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဟာယူကီမူယာကာမိ ဆိုတာ ဘာရေးရေး
စိတ်ဝင်စားအောင်ရေးတတ်တဲ့ သူဆိုတော့ ဒီစိတ်ဝင်စားစရာ
မကောင်းလှတဲ့ အပြေးအကြောင်း သူဘယ်လိုများ ရေးလိမ့်မလဲဆိုတာ
မြည်းစမ်းကြည့်မိတယ်။ ဒီတော့မှ ဒီစာအုပ်ဟာ အပြေးသက်သက်ထက်
မူယာကာမိဆိုတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ အပြိုင်
ဖြတ်သန်းရွေ့လျားရင်းရလာတဲ့ ဘဝအမြင်၊ လောကအမြင်၊
သူပင်မအလုပ်ဖြစ်တဲ့ စာရေးခြင်းအပေါ်
ပြန်လည်သုံးသပ်ဆင်ခြင်မှုတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှတဲ့
အဖိုးတန်ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတစ်ခု၊ ပြန်လည်
အမှတ်ရမှုတစ်ခုဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ
စာရေးမယ့်သူ၊ အနုပညာဖန်တီးမယ့်သူများ အတွက်သာမကကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ်ပြဋ္ဌာန်းနေကြတဲ့ တစ်ဦးချင်းဘဝတွေအတွက်ပါ
ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်စရာ တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ အတွက်
တစ်စုံတစ်ရာအကျိုးရှိလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားပြန်ဆိုလိုက်ပါတယ်။

အချိုး
ဝေဒနာဟာ ယူမှ ရတာပါ

တကယ့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတဲခဲဖူးတဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း၊ သူ အခွန်ဘယ်လောက် ဆောင်ရတဲ့ အကြောင်း ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးပါဘူးတဲ့ ။ ဒီလိုမျိုး အဆိုအမိန့်တွေရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ လုံးလုံး မုသားသက်သက်ပါပဲ။ ဘာကြောင့် ဆို ဒီအဆိုတွေကို ကျွန်တော် အခုပဲ တီထွင်လိုက်တာကိုး။ ဆောရီးပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ များ အဲဒီလိုအဆိုမျိုးတွေ အမှန်တကယ်ရှိမယ် ဆိုရင်လည်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အတွက် နှုတ်ဆိတ်နေဖို့ နောက်ထပ်အခြေအနေတစ်ခုက သူ့ကိုယ်သူ ကျန်းမာအောင် ဘယ်လိုနေထိုင်သလဲဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟာ သူ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေအောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတာ ထပ်တလဲလဲ ပြောမနေသင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုမြင်တာပဲ။

အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒါကိုစပြောဖို့ စိုးရိမ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ

ဒီစာအုပ်ကိုရေးဖို့ လက်တွန့်နေမိတယ်။ ဆင်ဂွေရန်ရှောင်
ပြောသလိုတော့ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်ရေးမှာ က သက်ရှည်ကျန်းမာနည်းပဒေသာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော် ရေးမှာ ကအပြေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။
ကျွန်တော်က "ကောင်းပြီ၊ အားလုံးပဲ၊ ကျန်းမာဖို့ အတွက်
နေ့တိုင်းပြေးကြပါစို့"လို့ ဒီစာအုပ်မှာ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအစား
ပြေးခြင်းဟာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်စာအတွက်
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသလဲဆိုတာကို
တွေးမိသမျှစုစည်းထားတာပါ။ ထွေလီကာလီအပေါင်းကို
အချိန်ယူကာတွေးတောထားတဲ့ ၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
တွေးတောထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မျှသာပါပဲ။

ဆမ်းမားဆက်မွန် တစ်ခါက ရေးဖူးတယ်။
မူတ် ဆိတ် မွေး တစ်ခါရိတ်တိုင်း မှာ ဒဿနတစ်ခုရှိတယ်တဲ့ ။
ဒီထက်ပိုပြီး သဘောတူစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲ
စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလှတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါစေ ကြာကြာလုပ်လာတဲ့
အခါ အတွေးနက်စရာဖြစ် လာပြီး သမာဓိအားကောင်းစေတဲ့
အထိတောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ၊
ပြီးတော့ အပြေးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ အတွေးစတွေကို
စာအုပ်အဖြစ်ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့
နဂိုမူလလမ်းကြောင်းကနေ သိပ်ပြီး သွေဖည်သွားလိမ့်မယ်လို့
မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကကို သိပ်ပြီး အလေးထား
အပင်ပန်းခံတတ်လို့ လား မသိဘူး။ ချမရေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်
အတွေးအများ စုကို မဆုတ်ဖမ်းနိုင်ဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ

လက်နဲ့ တကူးတက ဒီစာလုံးတွေကို ချရေးရတော့တယ်။ အဲဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင် အပြေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဆောင်သလဲ ဘယ်တော့မှ သိလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

တစ်ခါက ပဲရစ်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လဲ့ပြီး International Herald
Tribune ဖတ်နေရင်း မာရသွန်အကြောင်း အထူးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို
တွေ့လိုက်တယ်။ မာရသွန်အပြေးသမား အကျော်အမော်တွေနဲ့
တွေ့ဆုံခန်းမှာ သူတို့ တွေ အခုလိုပြိုင်ပွဲမှာ အသားကုန်သွန်နိုင်အောင်
ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုထူးထူးခြားခြား ဂါထာများ ဆောင် ထားသလဲလို့
မေးတယ်။ အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲလို့
ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ ၂၆၂.၂ မိုင်ကို ပြေးရင်း အပြေးသမားတွေမှာ
တစ်ယောက်တစ်မျိုးအမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ တွေးဖြစ်ကြပုံကို ကျွန်တော်
သဘောကျမိတယ်။ ဒါကိုကမာရသွန်ဟာ ဘယ်လောက်တောင်
ခက်ခဲပင်ပန်းသလဲဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ ဂါထာမန္တန်လို
တစ်ခုခုကိုထပ်တလဲလဲရွတ်မနေပဲ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ သိပ်မလွယ်လှ။

အပြေးသမားတစ်ယောက်ကတော့ သူပြေးဖို့ စ စဉ်းစားကတည်းက
အစ်ကိုဖြစ်သူအပြေးသမား သင်ပေးထားတဲ့ ဂါထာအကြောင်း
ပြောပြတယ်။ အဲဒါက ဒီလို၊ နာကျင်မှုက မလွဲမသွေပဲ၊ ဝေဒနာကတော့
ကိုယ့်သဘောပဲ တဲ့ ။ ဆိုပါစို့၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြေးရင်းနဲ့
တွေးမိလိမ့်မယ်။ နာလိုက်တာ၊ ငါ မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ ။
နာကျင်မှုကတော့ ရှောင်လွဲမရတဲ့ တကယ့်အဖြစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီး
တောင့်ခံမလား၊ မခံဘူးလားဆိုတာတော့ကာယကံရှင်အပြေးသမားနဲ့
ပဲဆိုင်တယ်။ ဒီအချက်က မာရသွန်ပြေးခြင်းရဲ့ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကို
အနှစ်ချုပ်ထားတာပဲ။

ပြေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ စဉ်းစားလာတာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပုံစံရေးမလဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စဉ်းစားရင်း နှစ်ချီကြာသွားခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း ဘယ်တော့မှ ချမရေးဖြစ်ခဲ့။ အပြေးဆိုတာ ချရေးဖို့ ရာ အတော့်ကို ဝါးတားတားနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာပါ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာပြောသင့်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတာ အတော်ခေါင်းစားလှပါတယ်။

တစ်ချိန်မှာ တော့ အပြေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တွေးမိတာ၊ ခံစားမိတာကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ချရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ပင်ကိုစတိုင်အတိုင်းတော့ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရေးဖြစ်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းပဲဆိုတာ သိတယ်။ ကျွန်တော် ၂၀၀၅ ကနေဖြည်းဖြည်းချင်း စရေးဖြစ်တာ ၂၀၀၆ ဆော့င်း ဦး မှာ အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ တချို့နေရာမှာ ကျွန်တော် အရင်အရေးအသားတွေကို ကိုးကားတာကလွဲလို့ ဒီစာအုပ်ရဲ့ အများစုက ကျွန်တော့်အတွေးတွေ၊ ခံစားမှုတွေကို တစ်ချိန်တည်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာတွေပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုသတိထားမိတာက အပြေးအကြောင်း အရှိအတိုင်းရေးသားခြင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း မကွယ်မဝှက် ရေးသားခြင်းဟာ အတူတူလိုဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီအတွက် ဒီစာအုပ်ကို အပြေးအကြောင်း တည်ပြီး ရေးထားတဲ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းစာအုပ်အဖြစ်လည်း မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။

ဒီ စာ အုပ် မှာ ပါတာတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒဿနလို့ တော့ မခေါ်ချင်ပေမယ့် ဘဝသင်ခန်းစာလို့ အမည်တပ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ သိပ်တော့အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်ခန်းစာတွေဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွှေ့လျားမှုထဲ အမှန်တကယ် ပစ်သွင်းပြီးရလာတဲ့ ကိုယ်တွေ့သင်ခန်းစာတွေပါ။ ဒီကနေ

ရလိုက်တာကတော့ ဝေဒနာဟာ ကိုယ့်ခံယူမှုပါ ဆိုတာပါပဲ။
ဒီသင်ခန်းစာတွေကို ယေဘုယျပြုလို့ တော့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်
ဆို ဒါဟာ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကပြောတဲ့ စကားဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။

မြဲရုတ် ၂၀၀၇